

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupený Mgr. Martinem Pechem, advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2013, č. j. 17 A 63/2011 – 36, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2013, č. j. 17 A 63/2011 – 36, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 26. 7. 2011 č. j. DSH/9998/11, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 5. 5. 2011, č. j. MMP/053555/11, jímž byl účastník řízení uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, protože v případě zrušení napadeného rozsudku hrozí „oživnutí“ žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vedle sebe by tak stála dvě rozhodnutí ve stejné věci, přičemž zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ani jiný právní předpis takovou situaci neznají. Ve smyslu ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. hrozí újma spočívající ve stavu právní nejistoty, kdy by vedle sebe stála dvě rozhodnutí o téže věci. Naopak nevydáním nového rozhodnutí ve věci ani účastníku řízení ani veřejnému zájmu žádná újma nehrozí.

Podle ust. § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ust. § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.

Podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud přiznává zpravidla odkladný účinek kasační stížnosti správního orgánu v případech, kdy krajský soud zruší správní rozhodnutí z důvodu chybného posouzení hmotně právní otázky a zaváže svým právním názorem správní orgán, aby v novém řízení rozhodl odlišně od rozhodnutí zrušeného. To by totiž zákonitě vedlo k existenci dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci. Naopak odkladný účinek na návrh správního orgánu nepřiznává zpravidla tehdy, je-li správní rozhodnutí zrušeno soudem pouze z procesních důvodů a správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby rozhodl ve věci stejně jako to ve zrušeném rozhodnutí. V takovém případě je totiž hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí v téže věci mnohem méně pravděpodobná, byť ani zde ji nelze zcela vyloučit, jelikož po odstranění procesních vad může správní orgán zjištěný skutkový stav vyhodnotit odlišně.

V dané věci krajský soud zrušil napadené správní rozhodnutí pro podstatnou vadu řízení spočívající v tom, že správní orgány obou stupňů překročily meze své kompetence, jestliže otázky veskrze technické a zásadního rázu posoudily, aniž by k tomu měly dostatek odborné způsobilosti. Je tedy nepochybné, že napadený rozsudek nezavazuje stěžovatele ke konkrétnímu posouzení hmotně právních otázek, odlišnému od posouzení ve zrušeném správním rozhodnutí. Riziko vzniku situace, kdy by vedle sebe stála dvě odlišná správní rozhodnutí v téže věci, není sice možno v daném případě zcela vyloučit, nicméně lze je považovat za přijatelné. Újmu hrozící stěžovateli, resp. veřejnému zájmu, který tento správní orgán hájí, Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nepřesahující újmu hrozící účastníku řízení, vůči němuž by mělo být vykonáno rozhodnutí zrušené krajským soudem. Ke shodnému právnímu názoru již dospěl Nejvyšší správní soud v usneseních ze dne 24. 2. 2012, č. j. 9 As 6/2012 - 43 a ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4 As 8/2013 – 19 a v dané věci neshledal důvod se od něj odchýlit.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě stěžovatele nejsou dány podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s., proto návrh na přiznání odkladného účinku zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu